

สำนักงานพัฒนาคุณภาพงาน

เลขที่ผลงาน...../.....

วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-578/04)

ส่วนที่ 1

ชื่อ-สกุล.....นางสาว ชนกนันท์ หะรินเดช.....รหัสบุคคล.....017212.....

เบอร์โทรภายใน.....0433.....เบอร์โทรมือถือ087-5925376..... Email Address....rabit0516@gmail.com.....

หน่วยงาน.....หอผู้ป่วยกึ่งวิกฤตออโรโรติกส์ (RA1TI).....

ภาควิชาฯ / ฝ่าย(ต้นสังกัด)...ฝ่ายการพยาบาล.....

*ชื่อ-สกุล.....นางสาว ชนกนันท์ หะรินเดช..... รหัสบุคคล.....017212.....

(ผู้ที่จะรับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทาง Website ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทาง Website

*หมายเหตุ:

1.ผลงานทุกประเภทที่ส่งประกวดเป็นลิขสิทธิ์ของคณะฯ ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

2.ผลงานที่ผ่านเกณฑ์จะได้รับ Email จากคณะฯ เพื่อขอข้อมูลตัวแทนรับเงินรางวัล

(กรุณารอกข้อมูลให้ครบถ้วนทุกช่องและทบทวนความถูกต้อง เพื่อผลประโยชน์ของท่าน)

ส่วนที่ 2

ชื่อเรื่อง ความจริงใจ

ความจริงใจ เป็นการแสดงออกถึงความซื่อสัตย์และความสัตย์จริงในความคิด การกระทำ และคำพูด เป็นสิ่งที่สำคัญมากในการดำเนินชีวิต ความจริงใจสามารถแสดงออกได้หลายวิธี ด้วยการพูดอย่างสุภาพและการกระทำที่ทำให้เกียรติผู้อื่น ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดในการแสดงความจริงใจกับผู้อื่นนั่นคือ เมื่อเรามีความรัก พฤติกรรมของมนุษย์เราเวลารักใคร มักจะแสดงความจริงใจทางการกระทำออกมาโดยที่เราอาจจะไม่รู้ตัว เช่น การพยายามปรับตัวเข้าหากัน อาจจะสงสัยว่า การปรับตัวของคนรักเป็นการแสดงออกถึงความจริงใจอย่างไร การปรับตัวของคนรักแสดงให้เห็นว่าเราทำเพื่อคนรักของเรา อยากที่จะเดินหน้าในชีวิตคู่ต่ออย่างราบรื่น เพราะเราก็ไม่ได้เติบโตมาในสิ่งแวดล้อมเดียวกัน พฤติกรรมบางอย่างของเรา คนรักของเราก็คงอาจจะไม่ชอบ หรือแม้แต่พฤติกรรมของคนรักของเราที่เราไม่ชอบ หากเรามีความพยายามที่จะปรับเรากันรับรู้ได้ถึงความจริงใจของเขา นั่นคือความจริงใจที่เราแสดงออกมาจากความรัก แล้ว..... ความจริงใจจะนำไปปรับใช้กับวิชาชีพพยาบาลได้อย่างไร

วิชาชีพพยาบาลนั้นเป็นอาชีพที่ต้องเข้าใจถึงจิตใจผู้อื่นค่อนข้างสูง ไม่ใช่เพียงแค่งานกับผู้ป่วยเท่านั้น แต่ต้องเข้าใจถึงญาติผู้ป่วยและเพื่อนร่วมสหวิชาชีพด้วย ฉันเชื่อว่าคนที่เรียนจบพยาบาลมานั้นเก่ง เพราะต้องทนต่อความกดดัน และความเครียดมากมาย ทั้งยังต้องมีจิตใจที่ดีในการที่จะช่วยเหลือผู้อื่น บางคนหายป่วยแล้วก็ยังกลับมาขอบคุณ และซื้อของกลับมาตอบแทนที่เราเคยช่วยดูแล แม้แต่ญาติผู้ป่วยที่ชอบคุณเสมอเวลาเราให้การช่วยเหลือและให้คำแนะนำในการดูแลผู้ป่วย ฉันคิดว่านี่คือผลจากการแสดงความจริงใจของพยาบาลที่แสดงออกมาทางพฤติกรรมและคำพูด บางคนมองว่าการให้การพยาบาลเป็นการทำตามหน้าที่ ซึ่งฉันก็เป็นหนึ่งในนั้น

เมื่อตอนฉันเป็นนักศึกษาพยาบาล ฉันคิดเพียงแค่ว่าเรียนจบมาเพื่อทำงานหาเงินเท่านั้น การดูแลผู้ป่วยเป็นเพียงหน้าที่ของพยาบาล ตอนเรียนฉันยังไม่มี ความมั่นใจในการทำหัตถการมากนัก และความรู้ก็ยังไม่มากพอที่จะให้คำแนะนำผู้ป่วยที่เป็นผู้ใหญ่มากกว่า แต่ฉันก็มักจะได้รับความเอ็นดูจากผู้ป่วยเสมอมา แม้ว่าฉันจะเจอะเลือดไม่ได้ หรือตอบคำถามผู้ป่วยไม่ได้ แต่ผู้ป่วยก็ไม่เคยโกรธฉัน มีหน้าที่ยังซื้อขนมมาให้ฉันตลอด ในตอนนั้นฉันก็ไม่เข้าใจว่าทำไม คิดเพียงแค่ว่าผู้ป่วยอาจจะเอ็นดูเพราะฉันยังอายุน้อย ยังเป็นนักเรียนเปรียบเสมือนลูกหลานของเขา เมื่อเติบโตขึ้น เรียนจบและทำงานได้สักระยะหนึ่ง ฉันจึงเข้าใจว่า เพราะทำทางพฤติกรรม และคำพูดของฉันมันเป็นการแสดงออกถึงความจริงใจที่อยากช่วยเหลือให้ผู้ป่วยนั้นหายดี ทำให้ได้รับความเอ็นดูมาตลอด

ตอนที่เพิ่งเรียนจบใหม่ ฉันมีโอกาสดูแลผู้ป่วยรายหนึ่งเป็นผู้ป่วยที่มีการติดเชื้อที่ข้อเข่า ทำให้ต้องนอนโรงพยาบาลเพื่อให้ยาฆ่าเชื้อเป็นเวลานาน และแน่นอนว่าไม่มีใครหรอกที่ชอบนอนโรงพยาบาล พฤติกรรมที่ผู้ป่วยคนนั้นแสดงออก แรก ๆ ก็เป็นผู้ป่วยที่น่ารัก ไม่ว่าจะเป็นหัตถการเยาะแค่ไหนก็ให้ความร่วมมือด้วยดีตลอด แต่พอต้องนอนโรงพยาบาลนานขึ้น ด้วยความที่เป็นผู้ป่วยสูงอายุที่ต้องนอนติดเตียง ไม่ได้ออกไปเดิน ไม่ได้เจอแสงแดดและสิ่งแวดล้อมภายนอก ทำให้ผู้ป่วยมีอาการสับสนเฉียบพลัน และนั่นก็ทำให้ผู้ป่วยที่เคยน่ารัก กลายเป็นคนโมโหร้าย ไม่ให้ความร่วมมือในการรักษา พุดจาไม่ดี เมื่อฉันต้องให้การดูแลผู้ป่วยรายนี้ ฉันมักได้รับผลกระทบจากการกระทำของผู้ป่วยซ้ำ ๆ จนรู้สึกบั่นทอน และเบื่อหน่าย แต่ก็พยายามทำความเข้าใจ เพราะการติดเชื้อ เพราะอาการปวด และเพราะการเจ็บป่วย ทำให้ผู้ป่วยรายนี้เปลี่ยนไป แม้จะรู้สึกโมโหเวลาต้องเข้าไปพูดคุย แต่ฉันก็พยายามปรับน้ำเสียง และพยายามทำสิ่งที่ดีกับผู้ป่วยเสมอ ฉันพยายามกระตุ้นให้ผู้ป่วยลุกนั่ง เพื่อป้องกันกล้ามเนื้อลีบ และการเกิดแผลกดทับ แต่เพราะความปวดและไม่สบายของผู้ป่วย ฉันจึงกลายเป็นนางมารร้ายในสายตาผู้ป่วย เวลาผ่านไปเมื่อการติดเชื้อดีขึ้น อาการปวดลดลง ผู้ป่วยที่น่ารักคนเดิมก็กลับมา แม้ว่าเขาจะมีอายุมากกว่าฉันมาก แต่เขาก็ขอโทษฉัน ที่เขาพูดไม่ดี

“ป้าขอโทษนะหนู ตอนนั้นป้ารู้ตัวนะว่าป้าพูดไม่ดี ไม่ให้ความร่วมมือ แต่ป้าไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ขอคุณหนูมาก ๆ ที่ช่วยดูแลป้ามาตลอด ป้าจำเสียงหนูได้นะ” ณ เวลานั้น ความขุ่นเคืองในใจฉันก็ได้มลายหายไป เมื่อผู้ป่วยได้กลับบ้าน ญาติผู้ป่วยก็ยังนำของใช้ ขนมมณเฑียรมาฝากพยาบาลเสมอไม่ขาด แม้เรื่องราวจะผ่านมา 5 ปีแล้วก็ตาม ฉันเคยบอกญาติผู้ป่วยว่า ไม่ต้องนำของมาให้เยอะมากก็ได้ เพราะราคาของที่ญาตินำมาให้ทุกครั้งก็ไม่ใช่น้อย ๆ ญาติผู้ป่วยก็กลับบอกกับฉันว่า เพราะพยาบาลช่วยดูแลแม่เขา จากที่มารักษาโรงพยาบาลตอนแรกอาการแย่มาก หากไม่ได้พยาบาลช่วยดูแล แม่เขาอาจจะไม่ได้แข็งแรงและเดินได้แบบทุกวันนี้

นั่นเป็นเพราะความจริงใจที่ต้องการให้ผู้ป่วยหายดีได้แสดงออกผ่านการกระทำจนผู้ป่วยและญาติรับรู้ได้ ฉันเชื่อว่านี่เป็นสิ่งที่พยาบาลทุกคนมีอยู่ในตัว ถึงแม้บางคนอาจจะแสดงออกทางคำพูดไม่เก่ง แต่การกระทำนั้นเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงความจริงใจได้ดีที่สุด แม้ในอนาคต อาจจะมีเครื่องมือหรือหุ่นยนต์ที่ทำหน้าที่ในการช่วยดูแลรักษาผู้ป่วยได้ดีกว่ามนุษย์ แต่ก็ยังเป็นเพียงด้านร่างกายเท่านั้น สิ่งที่หุ่นยนต์ไม่สามารถทดแทนการดูแลของมนุษย์ได้นั้นคือ การดูแลด้านจิตใจ และการแสดงออกถึง “ความจริงใจ” ในการดูแลผู้ป่วยนั่นเอง

ลงชื่อ (เจ้าของผลงาน).....นางสาว ชนกนันท์ หารินเดช.....
ลงชื่อ (หัวหน้า ภาค / ฝ่าย / งาน / หน่วย).....นางสาว ลัดดา เสนาพิทักษ์.....
สังกัด.....หอผู้ป่วยกึ่งวิกฤตออร์โธปิดิกส์ (RA1TI).....
วัน / เดือน / ปี30 เมษายน 2567.....